

ANUL VI. - No. 14
15 Maiu 1930. 279052

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazit
și în Românul necinstit și înstrăinat!“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Rezultatul alegerilor parțiale

A. C. Cuza: Memoriu cu privire la naționalizarea orașelor României.

I. C. Cătuneanu: Tulburări antisemite în Maramureș. — Un județ oropsit.

I. Tarnoschi: Pe marginea peirei.

I. Măgură: „Lacrimi și sânge“ de dna C. dr Șotel

G. A. Costea: Cum sau purtat jidanii în războiu.

Șt. Penes: O datorie a Bisericii ortodoxe.

„Alegerea dlui A. C. Cuza“

C.: Cine a dat drepturi cetățenești Evreilor?

Lupta națională creștină în plin avânt

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL“
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Rezultatul alegerilor parțiale

pentru Camera și Senat din 4 Maiu, au adus din nou o mare grijă partidelor politice, care întovărășite cu Jidanii se bucurau că L. A. N. C. ar fi dispărut de pe arena oficială a vieții noastre publice.

S'a făcut dovada, nu numai că, în județele unde L. A. N. C. și-a pus candidatura, există un puternic curent naționalist și creștin, dar și că acest curent își poate impune cuvântul în luptă, de această dată, cu guvernul și lupiștii, cauzând neputincioșilor adversari o înfrângere bine meritată: la Roman, președintele nostru A. C. Cuza a obținut o strălucită isbândă. Să trăiască într-un mulți ani!

Onoare și mulțumire se cuvine să aducem iscusitului și energicului organizator, avocatul Manea, al județului Roman; precum și luptătorilor neînfricoșați din județele Soroca și Căliacra, cari prin propaganda lor au trezit suflarea românească la dreaptă judecată și au făcut dovada că L. A. N. C. este pe calea de a se întări, spre spaima Jidanilor și propășirea neamului românesc, ce trebuie să rămână stăpân nediscutat în țara lui.

„Infrățirea Românească“

Liga Apărării Naționale Creștine

Memoriu

cu privire la naționalizarea orașelor României

Inaltă Regență

Naționalizarea orașelor României, este problema cea mai însemnată a nației românești, pe care ea este chemată să o rezolve grabnic: dacă voește să existe.

Căci orașele sunt centre de conducere politică, economică și culturală.

Nici o nație nu poate trăi ca nație stăpână pe pământul ei — și să-și îndeplinească misiunea sa de civilizație, — dacă nu stăpânește orașele.

Din acest punct de vedere, situația nației românești este grav primejduită. Ceeace se petrece în România, nu se mai vede în nici o altă țară civilizată din lume. Trebuie să ne ducem în țările coloniale, cu populații primitive, ca să mai găsim o stare asemănătoare cu a noastră: *un popor cu orașe străine*.

Cu orice preț, politica Statului Românesc trebuie dar să rezolve problema naționalizării orașelor. Grijă rezolvării acestei probleme,

trebuie impusă tuturor acelor care pretind să conducă destinele nației. În starea de azi: partidelor de guvern.

Inalta Regență, stând mai presus de partide, are această superioară chemare, în fața unei primejdii naționale vădite, asupra căreia nu mai poate fi nici o controversă și nici o îndoială.

Intrupând suveranitatea nației, pe timpul minorității Regelui, Inalta Regență are dar toată autoritatea, asupra tuturor, când această suveranitate este atinsă prin o guvernare contrară însuși scopului de existență a Statului.

Guvernarea partidelor, este vădit contrară acestui scop — de păstrare a nației românești, ca nație suverană și stăpână a pământului ei.

Desnaționalizarea orașelor, stă ca tristă dovadă a incapacității, a dezinteresului sau a complicității partidelor, care au avut, rând pe rând, guvernul în mâinile lor.

Acum în urmă, cu prilejul alegerilor comunale dela 14 Martie 1930, făcute pe baza legii administrative locale, dela 29 Iulie 1929 — supralicitându-se între dânsese, care dă mai mult, — partidele, au trecut și administrațiile orașenești în mâinile Jidanilor.

Căci figurând pe toate listele, și pe acele ale guvernului și pe acele ale opoziției, și pe ale lor proprii, sub diferite nume — fie ca „Jidani naționali“, „zionisti“, fie ca „Jidani români“, ai „U. E. R.“, fie ca Jidani „socialiști și „comuniști“, în care ei formează aproape unanimitatea, și în tot cazul ei îi conduc; fie ca „bloc muncitoresc“ sau „bloc evreesc“ — Jidanii se introduc în consiliile comunale, unde vor apăna cu toții, solidari, interesele lor jidănești: susținuți și de partidele cartelate cu dânsii.

LA CHIȘINĂU, pe lângă cartelul lor cu partidele, Jidanii s'au mai prezentat și cu o „listă evrească“, întrunind 2004 voturi, față de 1661 de voturi date listei partidului liberal, și de 3324 voturi întrunite de lista guvernului, pe care ei figurează iarăși în mare număr. Aportul lor electoral — și numărul consilierilor de care vor dispune — le asigură Jidanilor stăpânirea absolută a administrației orașenești, cu declassarea elementului românesc.

LA TIGHINA, guvernul, în cartel cu Jidanii, întrunește 1656 voturi. Iar Jidanii se mai prezintă cu numele de „comuniști“, întrunind 1316 voturi, și ca „Evrei“ cu 382 voturi. Astfel că guvernul cu Jidanii, are 18 locuri, în consiliul comunal, iar „comuniștii“ jidani încă 14. Și aici, așa dar, întregul consiliu este dominat de Jidani, sub forma fățișă, cea mai periculoasă, a „comunismului“ care se afirmă la granița bolșevică.

LA GETATEA ALBĂ, guvernul cartelat cu Jidanii, întrunește 1560 voturi, iar „lista evrească“ 831, peste jumătatea voturilor date guvernului, dominând și aici administrația comunală.

LA CERNĂUȚI, *guvernul* cartelat cu Jidanii, obține 7153 voturi, pe când Jidanii ca „social-democrați” obțin 3200, aproape jumătate, stăpânind administrația orașului.

LA ORADEA-MARE, pe granița de apus „comuniștii” în cea mai mare parte Jidani, se prezintă cu 2589 de voturi. Iar *guvernul* cartelat cu Jidanii și cu toate celelalte minorități abia întrunește 5234, administrația orașului rămânând în mâinile minoritarilor, cu 23 locuri atribuite listei, de amestecătură străină, a guvernului, și 9 locuri date „comuniștilor” compacti.

LA SATU-MARE, *guvernul* cu Jidanii și toate minoritățile, abia ajung la 4138 de voturi, față de 3334 de „comuniști”, care domină administrația orașului cu ceilalți minoritari, de pe lista guvernului.

LA TIMIȘOARA, „*blocul guvernamental*”, cu „Jidanii” și cu toți minoritarii, obține 7622 de voturi, pe când „comuniștii” ei singuri au 3531. La împărțirea mandatelor, se alege: 7 național-tărăniști, 6 maghiari, 5 germani, 4 socialiști, 2 zioniști și 12 comuniști. Așa că JIDANII — CARE SUNT ȘI „NAȚIONAL-TĂRĂNIȘTI”, ȘI MAGHIARI, ȘI „GERMANI”, ȘI „SOCIALIȘTI”, ȘI „COMUNIȘTI” — stăpânesc —, în mod absolut, administrația și a acestui oraș.

În sfârșit, în vechiul Regat — deocamdată ÎN MOLDOVA — toate administrațiile orașelor sunt stăpânite de Jidani; puși pe liste la întrecere, de partidul *național-tărănist*, ca și de partidul *național-liber*, și mai prezentându-se și în deosebi cu listele lor jidănești: „*comuniste*”, „*zioniște*” sau altele.

Un exemplu de desnaționalizare progresivă a orașelor, ajunsă la capătul ei, ni-l oferă ORAȘELUL MIHĂILENI, cu 650 votanți, din care *guvernul* a avut 116, *averescanii* 124, *liberalii* 98, iar *Evreii* 301, mai mulți aproape decât toți împreună, și care astfel au rămas stăpâni pe administrația comună. Acesta este tipul administrativ al viitorului, la care tind, și la care lucrează Jidanii, cu ajutorul partidelor, pare că inconștiente de ceea ce fac.

Căci în asemenea condiții, naționalizarea orașelor — așa dar conducerea politică, economică și culturală a Românilor de către Români — însemnează că a fost definitiv părăsită de partide: care nu au în vedere decât numai interesele lor electorale vremelnice.

Prin urmare, în România: MINORITARIIL, STĂPĂNI PE ORAȘE, VOR CONDUCE PE MAJORITARI.

În același timp:

Stăpânind orașele, între altele, și în numele anarhiei, „*comuniste*” — cum s'au introdus, în mare număr, în consiliile comunale dela Chișinău, Tighina, Cetatea Albă, Cernăuți, Oradea-Mare, Satu-Mare, Timișoara — minoritarii lucrează fățiș la distrugerea Statului majoritarilor: care dar, trebuie să zicem că le încredințează puterea lui, ca să se distrugă pe sine.

Ar fi apoi, ca majoritarii muncitori, să-și dea muna lor, pentru întreținerea orașelor minoritare, cu civilizație străină.

Sunt *contraziceri de fapt*, pe care nici o teorie, nici o constituție, nici un tractat internațional, nici o „Ligă a Națiunilor” nu poate să le justifice, și mai ales, nu le poate impune, nici unui popor, care voește să existe.

Față de această situație, s'ar putea invoca totuși argumentul — constituțional — ca nația să se apere ea singură, cu votul.

Dar nația nu poate fi pusă la vot: ca să hotărască dacă voește să existe, sau nu.

Existând în toate timpurile, și în trecut, și în viitor — pe care trebuie să le reprezinte prezentul — nația nu se confundă cu alegătorii de azi; stând pururea sub presiunea partidelor, care au toată puterea în mâinile lor. Când nația românească, văzându-și existența primejduită, se va ridica, să se apere, este de prevăzut că ea se va apăra altfel decât cu buletinul de vot.

Această prevedere, trebuie să determine acțiunea conducătorilor Statului.

Existența nației, care se rezumă în suveranitatea sa deplină, asupra pământului ei — imposibilă fără stăpânirea orașelor — este faptul hotărâtor, care primează pe toate celelalte.

Dacă legile îi sunt contrare: legile trebuie schimbate.

Dacă sunt organizații vicioase care i se opun: aceste organizații trebuie înlăturate, pe cât mai e timp, pe cale legală.

„*Liga Apărării Naționale Creștine*”, al cărei program, cuprinzând *naționalizarea orașelor*, a fost aprobat de un mare număr de Români, în trei alegeri generale, — și care a avut la 1926, în Adunarea Deputaților, 10 reprezentanți — a susținut încă odată programul său și

în alegerile comunale dela 14 Martie 1930, fie cu liste proprii, ca la Iași, la Cernăuți, la Huși și la Coțmani, fie în cartel cu alte grupări, ca „*bloc românesc*”, ca la Cluj, la Timișoara și la Galați.

Pretutindeni, voturile atribuite listelor L. A. N. C. — dacă facem abstracție de voturile Jidanilor, și socotim numai voturile românești — au fost destul de numeroase, ca să vădească existența unui puternic curent pentru naționalizarea orașelor: care de altfel, nu are nevoie să se legitimizeze prin voturi.

La Iași, cu 18.000 votanți, din care nu au votat decât 10.000 — dacă scădem voturile jidănești — L. A. N. C. a întrunit aproape 25% din voturile Românilor.

La Cluj, „*lista blocului românesc*” în frunte cu reprezentanții L. A. N. C., D. G. Sion, Prof. I. C. Cătuneanu, Dr. Valeriu Pop fost deputat al L. A. N. C., Dl Gheorghe Ghili, Dr. Elena Bratu — lista susținută de întreaga românie neînregimentată în partide, și de studențimea universitară — a reputat un strălucit succes, parvenind să introducă în consiliul municipal 10 reprezentanți ai săi, împotriva listei minoritare cu guvernul.

La Timișoara, biruința listei minoritare, prezentate de guvern, a provocat o puternică mișcare națională românească, cerând anularea alegerilor, pe baza dreptului natural de stăpânire a orașelor României de către Români.

Față de aceste mișcări, care se vor generaliza, doctrina proclamată de L. A. N. C. — după care administrația orașelor este un atribut exclusiv al suveranității naționale se impune conducătorilor Statului, ca singura îndrumare capabilă să asigure liniștita propășire a nației românești.

Această considerație justifică intervenția constituțională a Inaltei Regențe, față de partide.

Dacă Inalta Regență — prin autoritatea superioară cu care o investeste Constituția — nu imprimă partidelor de guvern această îndrumare necesară, obligându-le să lucreze pentru naționalizarea orașelor, ca o condiție ca Inalta Regență să le încredințeze guvernul: este de prevăzut că orașele României se vor desnaționaliza progresiv, provocând revolta Românilor, deposedați de orașele lor.

În cazul acesta, M. S. Regele Mihai I, la majoritate, va domni peste un popor românesc, stăpânit de

Jidani — dacă ei vor continua a ocupa orașele țării — sau peste un popor în continuă frământare, ca să se elibereze de dânsii.

Cuprinsă de această îngrijorare, „Adunarea publică dela Iași, din 9 Martie 1930 — convocată de L. A. N. C. în vederea alegerilor municipale — după desbaterile urmate, a cerut cu aclamații unanime, ca problema naționalizării orașelor, să fie supusă, respectuos, și Inaltei Regențe, de către președintele Adunării.

Indeplinindu-mi misiunea, am

onaore a supune Inaltei Regențe, aceeași problemă, rezumată în prezentul „Memoriu“, și în „Manifestul către Ieșeni“, dela 9 Martie 1930, pe care D. Iuniu Lecca, fost deputat al L. A. N. C., este autorizat să le prezinte Inaltei Regențe, și să le desvolte verbal, în audiența ce va binevoi să-i acorde.

Cu profund respect
Prerședintele Suprem al
„Ligii Apărării Naționale Creștine“
A. C. CUZA

Iași, 25 Martie 1930.

Tulburări antisemite în Maramureș

În ziua de 8 Maiu am primit dela „Direcțiunea școlii din Borșa“ următoarea telegramă:

„Pentru manifestația antisemită Danilă, preoții, învățătorul creștini arestați, schingiuiți. Intreg satul asediat. Protestați. Veniți urgent“.

În ziua de 9 Maiu am primit următoarea carte poștală semnată de preotul Andrei Berinde:

„Borșa, 7. V. 1930.

„În Borșa astăzi s'au comis arestări ilegale și maltratări pe urma marelui manifestații național patriotice ce a fost Duminecă în 4. V. a. c. Au fost ridicați dela domiciliul preotului paroh din Șesul Poenii (Borșa): D-l. stud. Constantin Dănilă capul manifestațiilor și care înainte cu două luni era să fie omorât de Jidani tot aici în Borșa (cazul care-l publică ziarul Universul în numărul din 27. III. a. c. „o școală bombardată cu pietri de Jidani“, precum a fost publicat și în foaia D-Voastre. Au fost asemenea arestați de jandarmărie Dl. Preot I. Dumitrescu, care este și Președintele Cultul Patriei din loc. Asemenea Preotul Andrei Berinde cu soția sa D-na Emilia Berinde, mai mulți învățători din loc și țărani români maltratați și duși în lanțuri pe placul jidanilor din loc, cari au intervenit pentru aceasta la Sighet de unde au venit la fața locului D-nii ofițeri de jandarmi și mai mulți jandarmi, făcând arestările noastre ilegal. Și aceste toate de ce? fiindcă noi aceștia am fost capii manifestațiilor național-antisemite de Dumineca 4 a. c. Rog binevoiți a publica urgent.
Andrei Berinde“.

Cititorul să comenteze faptul, că forța publică a statului român stă la dispoziția Jidovimei parazitare, comițând ilegalități în exercițiul

funcțiunii spre a obține mai departe supunerea și răbdarea populației de baștină, ajunsă la limita mizeriei fizice și a dăsnădejei. Noi, L. A. N. C., protestăm cu indignare contra aceluiași fapt, care scoboară prestigiul autorității românești.

Inceputul de manifestație, târzie și timidă, își are pricina, — nu în instigații cum vor susține autoritățile din slujba Jidanilor, — ci în starea de plâns a județului Maramureș, așa cum am arătat acum trei ani în articolul, ce reproduc aici, păstrând și astăzi întreaga lui actualitate.

Mai adaug la cele mai jos expuse și următoarea destăinuire, ce mi-a făcut un intelectual din partea locului: „În Maramureș nu poate fi primar în comune decât Jidan sau om al Jidanilor. Dacă este ales un Român care nu este pe struna Jidanilor, acestuia i se incendiază casa, grajdul și toate clădirile de gospodărie. În cât acum nu primește nici un Român cu stare mai bună soară diregătorii de primar comunal“.

Iată articolul, oglindă a situației:

Un județ oropsit

Dintre toate ținuturile României întregite, în nici unul nu se simte mai puțin realitatea domniei românești ca în Maramureș.

Ocupându-mă de acest județ țin să păstrez cea mai strictă obiectivitate, înăbușindu-mi în suflet orice strigăt de legitimă indignare și revoltă, pentru ca să nu poată spune criticii mărunți și vinovați, că oglinda adevărului este aburită de exagerări sentimentale.

Cititorul va aprecia însă, dacă spectacolul pieirii neamului românesc în patria lui Dragoș-Vodă nu merită ceva mai mult decât des-

văluirea tragediei în termeni reci și cumpăniți; va judeca scrupulos și conștiința dacă nu a sosit momentul suprem să spună clar și bărbătește: așa nu mai merge.

Maramureșul constituie acel județ din țara românească, la care nu poți ajunge cu drumul de fer decât trecând prin străinătate: prin Cehoslovacia.

Stabilirea nouilor granițe ale României mari s'a înfăptuit cu o greșală de neiertat în paguba țării și în special în paguba acestui ținut: la o cerere pornită din cercuri diplomatice din afară, guvernul român din cursul anului 1920 s'a grăbit să retragă armata noastră de pe granițele etnice ale neamului întregit în așa măsură, în cât a lăsat la vecin calea ferată care unește restul țării cu Maramureșul răpindu-i astfel 70% din pășunile munților, cari formau proprietatea și isvorul de subsistență a comunelor românești rămase dincoace de graniță. Maramureșul este astăzi ca o frunză tăiată în două. Din această dureroasă operație jumătatea rămasă la noi amenință să se usuce, cu tot tezaurul de naționalitate curat și străvechiu românească.

Așa dar, cel dintâi act de guvernământ al stăpânirii românești a fost vitreg față de urmașii descălicătorilor moldoveni.

Dela 1920 până astăzi acțiunea guvernelor se rezumă la o serie de acte vitrege isvorite din neprevădere și meschine interese de partid.

Pare că o fatalitate a stins în memoria guvernărilor noștri tendința și mijloacele de maghiarizare a populației autohtone. Regimul unguresc, spre a aduce pieirea lentă dar sigură a elementului românesc, tolera să se reverse în regiunea de mai înainte condamnată puhoiul invaziei jidovești. Așa a procedat cu precugetare față de Românii din Maramureș. Guvernele românești, în loc să învețe dela dușman și să urmeze deci o politică diametral opusă, au închis ochii și au lăsat să se furișeze peste granițe atâta puzdere de galițieni în cât însuși Ministrul de Interne, dl. Octavian Goga, a recunoscut în Parlament, în ședință publică, invazia în Maramureș a 70.000 de „indezirabil“, adică Jidani. Această pleavă se compune din indivizii cari nu și-au putut face nici un rost, cari nu și-au procurat încă acte de cetățenie ticluite în birourile rabinilor, recunoscute de statul român, printr'o supremă neghiobie, ca officii de sta-

re civilă în materie de dobândire a cetății de cetățean român.

Așa dar guvernele României-Mari taie Maramureșul în două ca să facă pe placul „Europei” zdrențuită de războiu: tolerează invazia Jidanilor urmând cu inconștientă politica de *sistematică exterminare a elementului românesc*, practică pe vremuri de Buda-Posta; și renunță la exercițiul puterii executive transmitând rabinilor autoritatea de a dresa acte de cetățenie în favoarea Jidanilor, intrați în țară prin fraudă și corupție.

Vi se pare, domnule cititor, exagerate cuvintele *exterminare sistematică a elementului românesc*? Să analizăm situația locală. Un colț de țară, muntos, plin de păduri, lipsit de locuri arabile, așa în cât populația, 80% analfabetă, nu se poate nutri decât din produsul industriei lemnului și a creșterii vitelor. În această regiune năpădesc Jidanii și cuprind proprietatea rurală în așa măsură, în cât din 6000 de proprietari rurali, stăpânind între 30—100 jugăre cadastrale, 4000 sunt Jidanii; iar dintre mari proprietari peste 100 de jughere, 80% din proprietatea rurală, adică a numiților cu pășunile aparține tot Jidanilor¹⁾.

Jidanii având munții cu pădurile și pășunile, din ce să mai trăiască bietul țăran maramureșan?

Din venitul pădurilor strămoșilor lui, el nu scoate decât atât cât îi dă Jidanul spre a tăia și căra copacii. Pentru simbria zilnică sau lunară el primește dela cantina, ținută de Jidan la locul exploatării, mâncare și băutură. Costul hranei și mai ales al băuturii alcoolice consumă toată simbria lucrătorului, așa în cât Maramureșanul muncește din greu ca să trăiască de azi pe mâine, în profitul exclusiv al Jidanului. Banul primit ca simbria dela Jidan se întoarce în buzunarul aceluiaș stăpân sub forma de plată a hranei și a băuturii, consumată la cantina exploatareului forestier.

Populația românească nu numai că nu se bucură de bogăția lemnului, dar este lipsită și de venitul pășunelor.

În adevăr, reforma agrară s'a întocmit și executat în așa fel, că astăzi Jidanii stăpânesc 80% din marea proprietate, și 67% din mica proprietate (între 30 și 100 jugăre cadastrale). De aici rezultă că po-

sesorii turmelor de oi, neavând pășune nici proprie, nici comună, decât în mod cu totul insuficient, sunt constrânși a-și pășuna oile pe munții Jidanilor. În ce condiții? Înțelege ori-cine, cari pot fi condițiile dictate de cel mai murdar cămătar și spoliator al istovirei unui biet țăran, analfabet, legat prin tradiție seculară, de glia strămoșească, săraci lipit pământului și deci împins de aspra necesitate să primească orice condiție spre a nu rămâne cu turma în ogradă. Te rog să ații cuprinsul înțelegerii, domnule cititor: *Jidanul îi acordă pășunatul și îi ia în schimb lână oilor, brânza și o parte din miei*. Și pentru ca să poată controla produsul turmei, se așează la stână sus la munte; de când se mulg oile până se înțarcă. El este stăpânul stănei. Bietul posesor de oi le crește pe riscul, cu cheltuelile lui, pentru ca Jidanul să le tundă, să le mulgă, să le ia, cu un cuvânt consacrat în graiul păstoresc, să le ia toată „dulceața”.

Mă abțin dela ori-ce comentariu. Dar, D-nule cititor, te întreb pe D-ta: ai suflet în care mai svăcește simțul dreptății și al nației, ori ai ajuns o bucată de lemn, fățuită de Jidani?

Rămâne stabilit, că din bogăția pădurilor Maramureșanul nu are decât securea și țapina, pușe în serviciul veneticilor; din frăgezimea pășunelor nu are decât grija și paza oilor, tunse și mulse de aceeași venetici.

Să mergem mai departe. Să-l cercetăm în satul lui, cum trăește urmașul fondatorilor de neam românesc în Moldova evului mediu.

În Maramureș nu se produc mai multe bucate decât pentru hrana populației pe timp de 3 luni. Prosperitatea satelor depinzând de venitul munților, rezultă de aici că aceia cari se bucură de bogăția pădurilor și a pășunelor trăesc în belșug la sat; cei cari nu au nimic din acea bogăție decât sudoarea feții, mor de foame la sat. În prima categorie sunt veneticii: Jidanii; în a doua sunt locuitorii autohtoni: Români.

Într'adevăr, cine trece printr'o comună rurală va observa imediat că toate casele mai bune, înstărite, așezate dealungul drumului de țară sau în centrul satului aparțin Jidanilor; toate locuințele sărăcăcioase, murdare respirând suferința, întunericul, vițitul și resemnarea celui condamnat prin mizerie fiziologică la moarte prematură toate aceste

locuințe împiuse, prin forța economică a adversarului iudaic, departe către fundul satului și în spre vâgăuni, aparțin bieților Români. Această situație o vede ori cine se bucură de lumina ochilor. Dar cine cercetează de mai aproape, va afla că și în casele românești, de multe ori, nu mai este stăpân Românul, ci Jidanul, care prin drept de creditor hipotecar, neplătit, s'a așezat în locuința Maramureșanului; iar pe acesta l'a evacuat trimetându-l la grajd să doarmă cu vitele până îl va ajunge somnul de veci. După moartea lui, urmașii săi neavând nici un drept la casă, și ne mai putând beneficia nici de grația de a viețui în grajd, ca nenorocitul lor părinte, iau toiagul pribegiei, lăsând căminul strămoșesc în necontestată stăpânire a Jidanului.

Până să se efectueze total această deposedare rurală, care schimbă zilnic aspectul etnic al județului, cea mai cumplită sărăcie domnește în sate din lipsa de cereale. Procurarea alimentelor și punerea lor în circulație, bine-înțeles că o fac fii neamului, care a pus în circulație, secătuiindu-le, toate bogățiile popoarelor, o face Jidanul exploatănd trebuințele celor flămânzi și scumpind viața în mod insuportabil. Ei au pe mână tot mecanismul vieții economice: au deci și băncile, cari acordă credite țăranilor români în următoarele condiții: să le plătească ca dobândă 20 lei pe săptămână la mia de lei împrumutați, ceia ce face într'un an 1040 lei dobândă la 1000 capital împrumutat, și pe lângă aceasta, să le mai ierneze gratuit și vitele, pe care Jidanii le îngrașă din avutul altuia spre a le vinde pe cont propriu.

Dacă Românul din Maramureș duce lipsa hranei zilnice, este însă din belșug adăpat cu alcoolul iudovesc: o mixtură din cele mai periculoase pentru sănătatea inconștientului consumător. Când s'ar găsi un prefect energic, care să aplice legea sanitară cu privire la debitul băuturilor spirtoase, ar închide 90% din cărciumile Jidanilor, cari punând în spirt toate ingredientele vătămătoare, nu numai că îmbată imediat pe client, dar îi aduce progresivă degenerare fizică. În satul Negrești la 4000 de locuitori sunt 40 de cărciumi ținute de Jidani, adică de 10 ori mai mult decât prevedea prea moderatul, timidul proiect de lege V. Brătianu asupra băuturilor spirtoase, care proiect zace și astăzi în cartoanele

¹⁾ A se vedea raportul consilierului agricol din Sighet, dl. I. Bergheanu.

Camerii, din Iunie 1925. Am dat un singur exemplu. Adevărata situație generală se prezintă însă altfel, recunoscută de toată lumea din Maramureș și anume: *ori-ce casă jidovească este o cârciumă clandestină*; ori-ce Jidan, ori-care i-ar fi ocupația, este și vânzător prin contrabandă de spirt pentru consumația țaranului român.

Dar cârciuma nu este numai locul unde bietul Român își golește punga, își strică sănătatea și își bea mințile, cârciuma ținută de Jidani este și tribuna unde veneticul din Galiția face autohtonului educația civică: acolo dușmanul ascuns al organizației de stat românească șoptește bietului consumător în stare de ebrietate, că judecătorul vinde dreptatea pe bani, că jandarmul primește mită, că deputații și prefectii fac afaceri, și se îmbogățesc pe spinarea poporului, că miniștrii fură, că întretinerea armatei sporește birurile pe cari tot țaranul le plătește; că totul este putred în România, că totul trebuie schimbat, dărâmat, smuls din rădăcini și că o vreme mai bună va veni când se va introduce comunismul și la noi ca în Rusia sovietică.

Ori-ce cârciumar Jidan reprezintă un propagandist, care tinde să îngroape prestigiul autorității românești și un fervent propăvăduitor al comunismului, cu intenția precisă de a desolidariza, de a înstreina populația rurală de clasa conducătorilor acestei țări. Este o veche tactică, mărturisită în „Protocoale“.

La sate elementul românesc mai amintește o Românie, gata să expire în acest colț de țară sub apăsarea și exploatarea jidovească; dar încă nu s'au stins cu totul vestigiile naționalității noastre, mai stau măturie: graiul strămoșesc, arta populară, manifestată în stilul pitoresc și original al bisericuților și locuințelor de lemn, în îndeletnicirile casnice ale femeilor. La orașe, la târguri totu-i negru de Jidani; ici și colo se arată doar insignele românești ale autorităților civile și militare. Acolo, la orașe, pulsează o viață streină, nu indiferentă față de soarta țării, în care înflorește, ci o viață străbătută de curente dușmănoase și subversive.

Față de această situație autoritățile locale sunt mai prejuos de cea mai moderată așteptare, în ce privește o îmbunătățire în viața tot mai necăjită a Românilor străini în țara lor. Pentru considerații ti-

căloase ale politicii de partid, județul a fost dat pe mâna politicienilor renegați sau lipsiți de ori-ce altă grijă, decât aceea de a se îmbogăți în conivență cu jidanii din avutul strămoșesc al locuitorilor de baștină. Legea reformei agrare s'a aplicat atât de nedrept și de vitreg, în paguba aceloră căroră li-se datora o largă reparațiune istorică și națională, în cât pretutindeni a stîrnit nemulțumiri profunde și indignare. Jidovii și câteva familii românești jidovite, au profitat din belșug, rămânând cu moșii neexpropriate în proporția mai sus arătată; iar pentru bieții Români, crescători de oi, nu s'au înființat nici cel puțin pășune comunale. La aplicarea legii nu a domnit în cea mai slabă măsură gândul de a instări elementul autohton, cum stă la baza legii, ci s'a strecurat meschinul interes personal înaintea căruia, susținut de puternicii zilei și aurul jidovesc, legea s'a încovoiat, s'a frânt și s'a căleat cu nerușinare.

În Maramureș, de altfel, nu se aplică legile Regatului român. Dacă nu s'a putut aplica o lege de importanță vitală pentru întronarea în vechi drepturi și propășirea moștenilor lui Dragoș-Vedă, cum a fost legea agrară; este o naivitate, să credem că se aplică vre-o lege cu un conținut de o însemnătate mai mărunță.

În Maramureș nu se aplică nici-eri legea repausului duminical; autoritățile găsesc o mie și una de motive spre a scuti de aceasta opreliște pe cârciumarul jidan dela sate și pe negustorul din târgurile și orașele complet și exclusiv jidovite din basinel superior al Tisei; și mă întreb, cum oare ar putea fi altfel, când din funcționarii publici 40% sunt Jidani, iar restul stau sub teroarea plutocrației jidovești, care face senatori, deputați, prefecti, primar, notari, comandanți de jandarmi, așa cum îi dictează interesul de a promova prosperitatea fiilor lui Israel și a împinge tot mai adânc spre sărăcie și neputință tot ce este element românesc.

Această afirmație nu este o exagerare; nu domnul meu, ci se desprinde clar din felul cum se dezvoltă viața politică în localitate și amune: când în Maramureș trăesc astăzi atâția Jidani, câți Români; și Jidanii au bogăția și toate drepturile publice, înțelege ori-cine că partidele noastre politice, cari umblă după voturi în primul rând, vor menaja, vor susține chiar inte-

resele Jidanilor cari nu numai că cumpănesc ca număr pe Români, dar îi stăpănesc pe aceștia prin dependența economică în care i-a înjugat.

Lucrând altfel partidul dela guvern, cu greu Maramureșul ar da deputați guvernamentali.

Când rare ori, în mod cu totul excepțional, la câte un deținător din puterea statului se mai trezește simțul dreptății ori al iubirii de neam și voește să facă cătuși de puțin bine și pentru bietul Român, atunci întâlnește sau influența politică protivnică pusă în mișcare de tabăra jidovească sau zădărnicea prin corupție a măsurii luate. Un caz care destăinuiește în mod eloquent, cu câtă plecăciune servilă lucrează administrația din Maramureș după interesele sau după placul populației jidovești, ni-l referă Dl. Dr. Vasile Filipciuc din Vișeu de sus, căruia îi mulțumim pe această cale pentru articolele¹⁾ trimise revistei noastre, având darul de a pune în lumină deplină, printr-o documentație amănunțită întreaga mizerie economică, politică și culturală ce bântue populația românească. Reproduc textual faptul comunicat de distinsul publicist în articolul, intitulat „Problema evrească în Maramureș“, apărut în „Infrățirea Românească“, din 1 Aprilie 1926.

„Când și-a măritat fata rabinul Teitelbaum din Sighet s'au lăsat 10.000 Evrei fără pașaport să vină din Galiția și Ceho-Slovacia; la fel la moartea lui Teitelbaum s'a deschis frontiera. Dar în schimb pe-

¹⁾ Vezi art.: „Cui a folosit reforma agrară“. Arătarea proporției jidovești cu cifre oficiale. Corupția jidovească. „Infrățirea Românească“ din 1 Martie 1925;

vezi art.: „Slugile Jidanilor: Cine apără pe jefuitori. Debandada dela frontieră. Să înceteze nepotismul politic.“ „Infrățirea Românească“ din 15 Martie 1925;

vezi art.: „Visoi Papp Simon. Cum a fost jefuit elementul românesc din Maramureș. Jidanii și cozile de topor.“ „Infrățirea Românească“ din 15 Aprilie 1925;

vezi art.: „Problema evrească în Maramureș. Infrățirea Românească“, din 1 Aprilie 1926;

vezi art.: „Reforma agrară în Maramureș. Stăpânii munților și oi județului. Infrățirea Românească“, din 15 Aprilie 1926;

vezi art.: „Șiretenia semită. Infrățirea Românească“, din 15 Aprilie 1927.

rinii români de peste Tisa au fost opriti să vină la Mănăstirea Moisei să asculte povața Episcopului“..

După acest fapt judecă, Domnule cititor, cum vrei D-ta administrația pretinsă românească din Maramureș; te rog numai un singur lucru: adu-ți aminte că ești Român!

Pentru cine mai voeste să afle fapte, cari desvâluie sufletul Jidanului din basinul superior al Tisei pentru instituțiile statului român, îi aduc la cunoștință că la Consiliul de Răsboiu din Cluj s'a deschis un proces contră unei bande din Jidani din comuna Remetea, cari au atacat cu pietre localul școlii unde funcționează un învățător român, însuflețit de simțul datoriei.

Astăzi în Marmureș domnește atâtă frică de Jidani, cari țin în ghiarele lor de vampiri piața populației autohtone și frânele oculte ale conducerii locale, în cât în procese, în cari există dovezi zdrobitoare contra lor, martorii români nu îndrăsnesc să facă depoziii conform adevărului, pentru a nu se expune la urmările răsbunării iudaice.

Răzbunarea a mers așa depărte sub regimul unguresc, în cât un judecător dela tribunalul din Sighet, care a rostit o sentință contra intereselor jidovești, a dispărut fără urmă.

Dela întronarea domniei românești puterea Jidanilor crește prin părtinirea ce li s'a făcut cu aplicarea legii agrare; crește prin favorizarea de care se bucură din partea tuturor partidelor cari au venit la putere; crește prin acaparea tuturor isvoarelor de bogăție, crește prin stăpânirea de fapt a organelor administrative, creiând astfel o atmosferă de ocultă teroare, în care intră nu numai resursele naturii, ci și brațele autohtonilor; în care populația românească se simte, fără nădejde de îndreptare, oropsită robită și streină în țara strămoșilor ei.

Această situație dăinuiește astăzi în România Mare; pe când Jidani sub ochii noștri continuă a intensifica mijloacele de distrugere sistematică a elementului românesc din Maramureș. Pe drumurile României Mari se văd cete de bărbați din ținutul lui Dragoș-Vodă, cari ne mai putând trăi în casa părintească în comună, în plasă, în județul cotropit de Jidan, de tovarășul de afaceri și de luptă electorală al politicianului român (liberal, averescan, țărănist, iorghist), și-au

luat traista, în băț și pribegind umbilă bătând la toate porțile pentru ca, prin o muncă de robi, să-și agonisească hrana zilnică. După cum în antichitate erau piețe de sclavi, de unde capitaliștii își cumpărau brațele de muncă servilă, tot astfel Maramureșul oferă astăzi indivizi, desrădăcinați din locul de baștină, gata să lucreze ori unde și în ori-ce condiții pentru o bucățică de pâine. Această mizerie și rușine pentru un stat, care are menirea să joace un rol preponderent în basinul Dunării de jos, este opera cotropirii jidovești.

Față de atare calamitate depu-

tații Maramureșului tac de 7 ani cu diplomație!

Iată cum își fac datoria așa zișii mandatarii ai națiunii“.

După trei ani dela publicarea acestui articol, *inaginea Patriei* din Maramureș, palidă, suptă de mizerie și îndobitocită de alcoolismul jidănesc, arătându-se mai hâdă și mai desnădejduită, întreb asociația *CULTUL PATRIEI*: tot nu crede că a sosit momentul să denunțe neamului pericolul lipitorii jidovești? Până când diplomația tăcerii față de o problemă vitală?

I. C. CĂTUNEANU.

Pe marginea peirei

Recitând discursul marelui și neuitatului nostru bard — *Vasile Alexandri* — publicat în revista „Infrățirea Românească”, An. III, Nr. 20 din 15 VIII. 1927, precum și în broșură separată prin Societatea Academică „*Petru Maior*” din Cluj, de către profesorul I. C. Cătuneanu, discurs rostit în Senatul țării, acum 50 și mai bine de ani, privitor la trista soartă în care va ajunge țara, dacă se vor da Jidanilor drepturi politice, și făcând — în mintea mea îmbătrânită — o legătură între prevederile de atunci ale marelui bard și între cele ce vedem azi cu proprii noștri ochi, parcă o groază te cuprinde și ceva nervos, îți oprește respirația.

În adevăr, toată suflarea curat românească — înțleg aceea care nu este înregimentată în nici un partid politic și care, prin urmare, are vederea limpede și mintea descărcată de orice preocupări de câștig material și deci nu este obsedată de gândul, *de a ajunge*, cu orice preț și prin orice mijloc, fie el cât de josnic și cât de rușinos, numai să pună mâna pe putere, în scopul de a se îmbogăți ușor și fără muncă și astfel, să-și poată îndeplini toate poftele inimii, fără jenă și fără mustrare de conștiință, întrucât acest simț sufletesc, îi este atrofiat cu totul — toată suflarea curat românească — zic acum își dă bine seama că, *Liga Națiunilor* este creațiunea diabolică a *Alianței Israelite*, al cărei sediu ascuns și nevăzut de nimeni, se află la *New-York*, de unde prin firele d'asemenea tot ascunse ale *francmasoneriei*, își transmite toate ordinele și dispozițiunile diavolești, prin care caută, să prepare și să pregătească întreaga omenire depe pământ, spre idealul urmărit de dânsa, de veacuri,

și tot mereu în ascuns, acela către *Impărăția Izraelului*.

Tot urmărind cu tenacitate diabolică acest plan ascuns, iată că, din marea și pravoslavnică Rusie, unde *Alianța Izraelită* a putut lucra sute de ani, absolut numai prin intermediul *francmasoneriei*, la rătăcirea minții persoanelor ruse, care conduceau politica și destinele statului, la întunecarea spiritului de patriotism la conurperea caracterelor, absolut numai prin totala alcoolizare a păturii culte, cât și a masei poporului, — a *mujicului* — prin mijlocul cărciumilor a bodegelor și restaurantelor, ținute în *arendă* numai de Jidani, așa precum se petrec lucrurile azi și la noi în țară, iată că *Alianța Izraelită* a isbutit a prăbuși marea și de toată lumea temută — Marea Rusie — în cea mai grozavă prăpastie, ce se poate inchipui!..

Cine nu plânge și nu jelește nenorocirea unui popor, compus din sute de milioane de locuitori, care geme în ghiarele bolșevismului jüdano-sovietic?!

Dar ce mai poate oare face azi acest mare, puternic și vânos popor rus, când *Alianța Izraelită* are la dispoziție *armata roșie*, prin puterea căreia, cea mai mică și cea mai sfântă mișcare, este înecată cu totul în sânge?!

Europa întreagă se uită cu groază la măcelul și nenorocirea în care se sbate tot poporul rus și cu toate acestea — tot numai grație francmasoneriei răspândită până și în cele mai modeste orașele din cuprinsul întregii Europe și ascunse pretutindeni sub falsa formulă de *umanitate, fraternitate și egalitate*, nimeni — dar absolut nimeni — din nici o țară din Europa, nu cutează, să ia parul

în mână și să sfărâme capul șarpe-
lui veninos, care stă ascuns și înco-
lăcit în cutele hainelor aurite, cu ca-
re este îmbrăcată Alianța Izraelită!?

Și dacă nimeni nu cutează, să facă
nici cel mai mic pas de inițiativă sau
înfrăneală, cauza este că, francma-
soneria a știut să lucreze din timp așa
fel, încât a atras și-a prins în cursă,
pe toți bărbații de stat în mâinile că-
roră stă conducerea și politica tūtu-
ror țărilor din Europa.

Și ce pot face cei mulți, care văd
lucrurile clar, dacă n'au nici o pu-
tere? Ba încă francmasoneria prin in-
termediul partidelor politice îi țin la
distanță și intenționat caută să-i îm-
pedeace, ca să nu mai spună și altora
— mai ales în public — lucrurile, pe
adevărutul lor nume.

Observați la noi că, mai toți băr-
bații de seamă, care dețin în mâini
puterea mai toți fac parte din lojile
masonice, având și grade — chipiu-
rile — chiar superioare... Iar în Cor-
purile legiuitoare, sunt atâtea sute de
parlamentari chemați și nechemati,
dar absolut nu este nici un suflet cu-
rat — un Român de inimă și cu dor
de țară — care fiind deslegat la ochi,
ar putea vorbi adevărul curat. Ase-
meni bărbați nu se găsec nici în Ca-
meră, nici în Senat, pentru că partide-
le politice îi înlătură, ca să facă loc
la câți mai mulți *Jidani*, depe urma
cărora trăesc și care i-au scos la su-
prafață, ca ploaia pe ciuperci!...

Iată cauza care ne face să vedem,
cum sute de milioane de Ruși stau
cu capul plecat la pământ și o neîn-
semnată ceată de *Jidani* își bat joc
nu numai de munca și avutul lor, dar
încă înarmate cu bice, îi conduce și
mănuiește întocmai ca pe o turmă de
oi, vara pe timp de căldură!...

Este adevărat că, toată suflarea ru-
sească, în credința ei creștină, se roa-
gă mereu lui Dumnezeu și îi cere
mântuirea!

Dar oare cum și în ce fel va veni
mântuirea? prin nimic altceva, ci ab-
solut numai așa cum a procedat Mus-
solini în Italia, sfărâmând toate cuibu-
rile lojelor masonice, și împrăștiindu-
le în cele 4 vânturi.

Să revenim, la noi:

Încă de mult, cam de pe la anul
1865 *Alianța Izraelită*, dându-și sea-
ma că, România este țara în care cur-
ge lapte și miere, iar poporul Român
este cel mai primitiv, mai blajin și
mai tolerant, decât oricare alt popor
din lume, a dat ordin *Jidănimii* din
Austria ca, încet și pe nesimțite, să
se strecoare pe acest pământ binecu-
vântat de Dumnezu și astfel tot încet
și pe nesimțite județele frumoase din
Nordul Moldovei, precum și Maramu-

reșul din Ardeal, s'au pomenit înun-
date cu o populație de *Jidani* murdari
și perciunați, care — prin milogeală,
prin șiretlic și prin corupție — a fost
tolerat. Românii considerând-o ca
nenorocită și ca fiind scăpată de
groaza progromurilor din Rusia și Po-
lonia, ceeace, curând, s'a putut con-
stata că, era o poveste cu desăvârșire
inventată *ad hoc*.

A fost destul ca — de milă și indu-
rare — să fie *tolerat* a rămâne provi-
zor în țară, pentruca apoi — tot pe
nesimțite — să ne pomēnim cu toate
cârciumile încăpute pe mâna lor și
tot comerțul, făcut până aci numai
de creștin, să treacă în stăpânirea lor,
Românii fiind siliți, să se țină numai
de coarnele plugului, ori de creșterea
turmelor de oi.

Trebuie să notez că, în toată între-
gimea ei, această *Jidănimie* purta în
buzunarul ei un „*pașaport*” nemțesc
și astfel pe lângă că era scutită de
orice dări către stat, sau comună, dar
apoi nu făcea nici armată.

Cu ocazia războiului pentru inde-
pendență, din anul 1877, numai câțiva
Jidani au luat parte ca soldați volun-
tari, dar colonelul *Cantili Grigore* ob-
servând că, toți acești *Jidani*, se stre-
curase ca garde la putinele cu brânză,
făcute ofrandă armatei de către marii
proprietari Moldoveni, precum și pela
diferitele depozite de alimente ale oș-
tirii, a dat ordin ca imediat, să fie în-
locuiți și trecuți la front. Drept conse-
cință s'a văzut că, pe situația de a do-
ua zi, toți acești *Jidani* au fost dați ca
„*dispăruți*”, poziție în care au fost ți-
nuți până la încheierea păcii!...

Cu toate acestea, care n'a fost uimi-
rea și surpriza Europei întregi, când
Areopagul European intrunit la Ber-
lin, pentru desbaterea tratatului de
pace încheiat între Rusia și Turcia la
St. Stefano, *Areopagul s'a pomenit*
pus în fața unei noi chestiuni, aceea
a drepturilor Jidanilor în România,
chestiune ce nu făcea parte din pro-
gram.

Și apoi lucru și mai curios și mai
de neînțeles era faptul că deși Româ-
nia luase parte în acest războiu ca a-
liată cu Rusia, pe care o scăpase din
grele situații militare, deși România
îngropase sub zidurile Plevnei, Grivi-
ței, Opanezului și prin alte meleaguri
ale Rumeliei de atunci, peste *zece*
mii — 10.000 — de *flăcăi Români cu-
rați și peste șase sute de ofițeri, că*
preț al răscumpărării independenței
ei, totuși ea n'a fost admisă, să asiste
la desbaterile areopagului!...

Toată lumea și în special toată su-
flarea Românească stă uimită și în-
cremenită în fața unui asemenea act

de nedreptate și se întrebă: *Doamne!*
Ce este asta? Ce s'a întâmplat?!

Curând însă întunercul și nedume-
rirea lumii întregi s'a limpezit:

Alianța Izraelită, care — după cum
am arătat — își făcuse planul ascuns
și drăcesc, de a pune mâna pe Țara
Românească și a o transforma într-o
Palestină „profitând de ocazie că,
membrul ei cel mai de seamă din A-
lianța Izraelită, *Jidanul A. Cremieux*,
îndeplinește acum funcțiunea de pre-
ședinte al *Areopagului* în calitate de
prim ministru al Franței și că este
secondat cu credință de coreligionarul
său *Jidanul Wadington* ca ministru
de Externe al Franței și că amândoi,
sunt susținuți puternic de coreligiona-
rul lor lordul *Beaconsfield* care re-
prezenta Anglia, au uitat rolul ce tre-
buia să îndeplinească în *Areopag* și
toți trei — pentru atingerea scopului
urmărit de *Alianța Izraelită*, au redac-
tat pentru România o convențiune a-
numită, prin care — ca preț al inde-
pendenței ei — îi cerea: *Acordarea*
*încetățenirii Evreimei în bloc și abso-
lut fără nici o formă.*

Dacă marele și neuitatul bard dela
Mircēști — Vasile Alexandri — prin
discursul său ținut în Senat, n'a pu-
tut, să sfărâme în totul această clau-
ză ce aducea nenorocirea țării, totuși
a izbutit să introducă în Constituție
Art. 7 bis, care a pus o stavilă puter-
nică năvălirii la încetățenire a *Jida-
nilor* paraziți.

În războiul mondial din 1916, în ca-
re țara noastră a sângerat — propor-
țional — mai mult decât toate cele-
lalte state beligerante, lăsând pe
câmp 800.000 de morți și un enorm
număr de schilozi și invalizi, care și
până azi tot își mai trăiesc viața grea
și amară, totuși *Alianța Izraelită* ur-
mărindu-și mereu scopul ei ascuns,
nu s'a sfiit ca sub masca de „*Ocroti-
rea Minorităților*”, să silească țara
de a iscăli convenția din 9 Decembrie
1918, prin care, pe lângă că, îi impune
cele mai amare și mai groaznice umi-
liri, dar merge chiar până a o sili, să
renunțe chiar și la dreptul ei sfânt,
acela al suveranității ei.

Prin art. 2 și 3 din convenție, îi
prescrie că, țara n'are dreptul, nici pu-
terea, de a face vre-o lege privitoare
la siguranța internă contra oricărui
minoritar, din orice parte ar veni el
și ar dori să se stabilească pe pământul
României; iar prin art. 12 din tra-
tat, se stabilește că *Liga Națiunilor*,
are dreptul și puterea, de a impune ea
singură textul condițiilor ce ar crede
necesare, cu privire la minorități și...
Corpurile noastre legiuitoare, sunt o-
bligatate a le vota...

O aservire mai mare și o umilire mai înjositoare, eu nu mi-o pot închipui decât — poate — printre popoarele sălbatice și să se noteze încă „că — prin „minorități“ nu vrea să înțeleagă decât numai pe individul „Jidan“!...

Răposatul Ionel C. Brătianu, în calitate de prim ministru al țării, când a luat cunoștință de atâta umilință și rușine, la care este supusă țara, n'a mai putut vorbi, a trântit ușa și s'a întors în țară.

Acest gest adevărat românesc, n'a convenit de loc Jidanilor dela Liga Națiunilor. Nimeni nu se aștepta la așa ceva și toți Jidanii, din Ligă, au rămas incremențiți.

Ionel C. Brătianu întorcându-se și expunând faptul, nici unul din oameții politici, chiar și în partidele adverse nu s'a mai găsit nici unul care să dozească a lua puterea în așa condițiuni toți menținându-se în rezervă.

Jidanul A. Cremieux și ceilalți Jidani amici ai lui, văzând că România stă dărză și nepăsătoare, ca să nu scape chilipirul, s'au gândit că, trebuie să recurgă la sprijinul și ajutorul lojelor masonice din țară. În acest fel au izbutit, a găsi pe masonul Vaida Voevod, care de bucurie că, se vede numit primministru, nu numai că, a primit dar încă îndată ce a depus jurământul și s'a armat cu documente, cu primul tren rapid a și alergat în grabă la Versailles și cu ochii închiși — chiar țara să mai citească — a scris aceluia tratat, prin care țara Românească este ingenuchiată Jidanului, pentru totdeauna, mergând chiar până a renunța și la dreptul ei sfânt de stat independent.

Ca creștin francmason, ce-i pasă d-lui Vaida dacă România e invadată de Jidani, care îi sug tot sângele și dacă e pe cale de a muri asfixiată?

Ce-i pasă d-lui ministru francmason Vaida, dacă Alianța Izraelită prin credincioșii ei: Friedman, rabinul șef Niemerover, bancherii Marmarosch Blank, Berkovitz și alții, în derădere și în bătaie de joc, au ridicat la București și Constanța, statui mărețe eroilor soldați Jidani care — pe front — s'au transformat în cei mai vajnici spioni, trădând inamicului toate mișcările armatei și dezertând în masă cu arme cu tot, la inamic, fapt care a indignat până și pe Kaiserul Germaniei — Impăratul Wilhelm — care — chiar dela înălțimea tronului său — i-a blestemat, taxându-i ca fiind cei mai lași soldați din lume?!

Ce-i pasă d-lui ministru Vaida, dacă în casele marelui domnitor Alexandru Ion Cuza depe strada Lăpușeanu din Iași, marea Bancă Marmarosch

Blank și-a instalat birourile și încă de așa natură, încât cu timpul să dispară orice urmă a marelui Domnitor?!

Ce-i pasă d-lui ministru Vaida Voevod, dacă în curtea și pe movila unde Domnitorul Cuza obicinuia a-și lua cafeaua și unde a scris atâtea acte mari pregătite de neuitatul sfetnic Mihail Cogălniceanu ca: Secularizarea averilor mănăstirești, isgonirea călugărilor greci abolirea boerescului, desrobirea țaranilor, etc. etc. astăzi Cahalul a ridicat un cinematograf, care mai pe urmă, să poată fi transformat într-o mare sinagogă?!

Ce-i pasă d-lui ministru Vaida dacă străzile Iașului, fosta capitală a Moldovei, încep a primi denumiri jidovești ca Moritz Wachtel; iar adevărații boieri moldoveni, care au lucrat pentru țară și cu punga și cu capul, cum au fost un Roznoveanu, un Grecianu și atâți alții, au rămas absolut uitați și necunoscuți?!

Ce-i pasă d-lui ministru Vaida, dacă interesele noastre la Washington, unde se află reședința ascunsă a Alianței Izraelite, sunt reprezentate de Jidanul Rosenthal, cași când în țară nu s'ar fi putut găsi un bun Român?

Ce-i pasă d-lui ministru Vaida, dacă justiția, ca și armata a început a se complecta — ca să nu zic a se infecta — de Jidani?

Dar, ce să mai zicem și pe cine să învinuim, când vedem că Românii,

muncitori de pe la minele din Valea Jiului, ca și cei de prin pădurele din Maramureș, sunt trimiși, să lucreze chiar cu contract în Franța, ca să poată rămânea, în doc, Jidanii și tot felul de alți streini, să se hrănească?

Ce să mai zicem când vedem că Român cu numele zis *Boilă*, nu se sfiiește a da pensii de miliarde Jidanilor și streinilor, care au refuzat, să depună jurământul de credință, iar pe invalizii de războiu, care nu cereau decât respectarea unei legi a lor, rămasă în uitare, îi snopesc polițiștii, cu bicele de gumă și îi stropesc cu pompele, așa că unul a și murit sărmanul?!

Eu, unul, — ca bătrân — rog pe bunul Dumnezeu, să-mi ia mai curând zilele ca să nu mai am durerea, de a vedea cu ochii, prăpastia către care merge țara, fără ca conducătorii, să caute, a o opri.

Ce folos că, atâți bărbați de seamă, în cap cu profesorii Paulescu, Cuza, Cătuneanu și atâți alții, își dau osteneala, să lumineze poporul, dacă cei din capul partidelor politice închid ochii și se prefac că, nu-i văd, nici nu-i aud.

Totuși trăesc încă, în credința că, până în cele din urmă Dumnezeuul părinților noștri și de astădată, ne va mântui.

General I. Tarnoschi

— Iași —

Cuvinte cu prilejul apariției unei noi cărți

— Cornelia dr. Șotel: »Lacrimi și sânge« —

„Infrățirea Românească“ este prima revistă, care a dat semnalul de alarmă, arătând cu adâncă mâhnire în repetate rânduri, lipsa de cunoaștere și aprofundare a problemei antisemite, din partea scriitorilor români.

Această problemă, care este una din cele mai importante în țara noastră, oferă scriitorilor atâtea izvoare sănătoase de inspirație, încât dacă aceștia s'ar smulge numai pentru o clipă din vraja amăgitoare a banului jidovesc, ar putea crea o întreagă literatură în jurul ei și opere de adevărată educație națională.

Doritorii de frumos, de artă românească, de subiecte originale împrumutate din lumea vieții dela noi, săturați de literatura bolnăvicioasă emanată din creerul unor credincioși adepți ai vișelului de aur, ar fi foarte fericiți să poată forma o gardă în jurul noilor talente inspirate dintr'un domeniu ce rezervă posibilități de realizare nebănuite.

Și oare astăzi, când se citește atât de puțin, ce satisfacție mai poate aștepta un scriitor în urma scrisurii sale, decât deșteptarea interesului în marea publică, decât crearea unei stabile clase de cetitori? Ar fi cea mai mare minune a acestui secol plin de corupție!

Literatura de contrabandă, care inundă din abundență piețele, sprijinită de banul jidovesc cu văditul interes de a demoraliza masele, fără nici un control, nu va putea fi stărpită, numai când scriitorii consacrați, în sufletele cărora mai există o scântee de sentiment național, își vor întinde mâna și cu puteri unite vor începe ofensiva pentru desrobirea culturală.

Tot acestora le incumbă și datoria sfântă de a călăuzi pe scriitorii noi, spre făgașuri sănătoase naționale, căci în aceste timpuri de grea cumpănă noi nu putem apela decât la puterile noastre proprii și nu putem asculta decât de glasul pământului

nostru, care ne vrea Români. și la inimă și la scris.

Apelul dlui profesor I. C. Cătunceanu, neobositul și vrednicul luptător naționalist-creștin dela Cluj, apărut sub formă de comentarii în broșura „Vasile Alexandri în luptă cu Jidanii”, n'a sunat în pustiu.

Rândurile celor câțiva scriitori antisemiți se completează cu o nouă scriitoare, un talent incontestabil, care aduce în scrierile ei toată mizeria vieții dela țară, toată puterea de suferință a țaranului român în luptă cu hidra jidovească, descrisă cu multă artă, cu multă măiestrie, fără exagerare, cu convingere și cu intenții demne de laudă.

Această nouă scriitoare este dna *Cornelia dr. Șotel*, soția înverșunatului Român dela Rodna; iar cartea care dela cele dintâi pagini exală un îmbătător parfum românesc, constituind o revelație pentru cetitorul îndopat de literatura antinațională, este intitulată: „*Lacrimi și sânge*” — un simbol pentru aceia ce nu cunosc viața Românilor Maramureșeni.

Autoarea o scriitoare tânără, dar care dovedește un viguros talent, trăiește departe de sgomotul cenacurilor literare, departe de spoiala orașelor, de sindrofii, numai pentru arta ei, într'un templu de visuri lipsit de fari-seism, în mijlocul unei naturi fermecătoare, unde coardele sufletului vibrează mai aprins și unde scriitorul găsește un câmp mai vast de inspirație.

Aici, în liniștea serilor cu lună de aur, cu murmur de isvoare, cu cântece duioase de fluer, când vântul adarme în leagănul brazilor, această scriitoare delicată, închisă în camera ei, frământată de gânduri, așterne pe hârtie adevăratele tragedii din viața țaranilor maramureșeni, pe care îi cunoaște și îi compătimește.

Dna Șotel, apare dela primul volum ca un talent în deplina lui maturitate și în scrierile dsale nu se poate înregistra nici o singură stărgăcie de începătoare.

Debutând prin câteva reviste și ziare din Ardeal, ne dă astăzi o povestire cu extindere de roman, un volum de 160 de pagini, cu subiect din viața oropsiților plutași din Maramureș, în care vedem până în cele mai mici amănunte sbuciumul și soarta vitreagă a urmașilor lui Dragoș, a acelor urmași de os nobil, cari au ajuns cersetori pe propriile lor moșii, înstrăinate de oameni fără inimă.

Povestirea „Lacrimi și sânge” de un sguđuitor dramatism, este o iconă fidelă a stărilor sociale desperate

din acest colț de țară, unde jaful e la ordinea zilei, unde fărădelegile se țin lanț, unde lacrimile înlocuiesc pururea bucuria, unde cuvântul strămoșesc e boicotat și unde cei câțiva stâlpi neclintiți ai Românisului conservator: țaranii — sunt exploatați în mod nedemn, — pe-o formă de Români înstreinați, ca și de lăcomia jidovească.

Răsfoind cartea dnei *Cornelia dr. Șotel*, imprimată cu mult gust și pe hârtie bună, încă dela primele pagini te captivază descrierea plină de viață, colțurile din natură descrise cu real meșteșug, disecarea pricepută a problemelor sociale, analiza psihologică a personajelor, limbajul mlădios și ferit de străinisme banale, claritatea stilului și îndemânarea de portretistă, prin care vedem față în față pe eroii Dsale, cu toate defectele și cu toate calitățile.

Ticăloșiile jidovești, viața arhaică a plutașilor, călătoria pe drumul Sighetului, lupta cu valurile infuriate ale Tisei, furtuna cu toată deslănțuirea ei, sentimentul morții, starea sufletească alui Ilie Dragoș, când se vede furat mișelește de Avram Leib, mizeria satelor, isbucnirea țaranului când nu se mai încrede nici în adăpostul legilor, bunătaea sufletească a preoților vechi, răsunarea și sărăcia incuibată până în temelile acestui pământ, sunt tot atâtea pagini demne de mării scriitori ai trecutului, ne provoacă sentimente de compătimire și lacrimi de durere și sunt momente de adevărată înălțime artistică.

Ceeace îți atrage ochiul dela primul moment este noutatea comparațiilor, unele deși prea îndrăznețe, prin originalitatea lor sunt totuși vrednice de menționat.

Nu e nimic forțat, nimic nenatural, personajele trăesc, luptă, se mișcă, fără a fi trase de sforicele ca niște păpușe de bălcu.

Cu imaginile fericite, cu pătrunzătorul spirit de observație, cu darul Dsale de a se feri de un ieffin efect, dna *Cornelia Șotel*, noua scriitoare a Ardealului, va cuceri fără greutate și pe cei mai încăpăținați critici, și — nădăjduiesc să fiu un bun augur, când prevăd că intrarea dsale în arena literară, pe cât e de utilă pentru cultură, tot pe-atât e de folositoare și pentru desvoltarea sentimentelor naționale, scoase astăzi la mezat de acei ce și-au vândut sufletul Satanei dela Moscova.

Cu aceste bune gânduri, cei câțiva scriitori naționalisti-creștini, o primesc cu drag în rândurile lor, ca pe una care a înțeles chemarea vremii.

Astăzi, când presa, dupăcum am arătat în diferite rânduri în revista noastră, este în proprietate jidovească să nu se mire noua noastră scriitoare dacă totuși va fi victima unei generale conspirații a tăcerii, căci adevărul e cu noi și cât de târziu, va ajunge totuși la isbândă.

A doua desrobire a Românilor, al doilea război după cel al întregirii neamului, va sosi cât de curând, căci cu fiecare zi rândurile sporesc și sufletele se oțelesc.

I. Măgură.

Cum s'au purtat Jidanii în războiu

Am citit de multe ori, în coloanele acestei reviste, articole, cari arătau purtarea lașă a Jidanilor în războiu. Ca unul ce sunt mai tânăr și nu am luat parte la acel potop, dar setos de a cunoaște adevăratul mers al prăpădului, ce-a înghițit viețile a peste 800.000 eroi, precum și atitudinea Jidanilor, m'am bucurat mult când am găsit însemnările zilnice ale *maiorului Văgăunescu Mihail*, cavalier al ordinului Mihai Viteazul, adunate în volumul „*Viața în războiu*”, publicat în editura „Casa Școalelor”.

Am citit într'ansa, cum ostașii noștri, deși mai mult flămânzi, fără o instrucție pentru războiu, au știut să lupte cu mult avânt, deși moartea îi aștepta din clipă în clipă. Am simțit în mine, la citirea acestor însemnări, o mare bucurie și mândrie, văzând că ai noștri au știut

să-și apere glia, cu toate lipsurile și au dus faima numelui de „Român” peste pământul întreg. Am rămas însă și grozav de răzvrătit, când la lumina adevărului, am văzut mișelia jidovească.

După ce bravul maior arată că după atacul dela *Cărbunești* din 900 oameni au rămas 430 și după ce înșiră numele unei părți din jertfiți, la pag. 102 serie: „...*registrele ca și ofițerii a trei companii pierzându-se în lupte, este greu de stabilit nominal situația fiecăruia iar contra celor câțiva soldați, despre cari camarazii lor fac afirmări de dezertare, se vor face acte la prima ocaziune și anume: Reizel Avram, Faibiș Ianncu, Leventer Marcu, Grimberg Marcu și Zade Gh.*”

Deasemenea la pag. 131: „...*Se face iarăși situația efectivului și constat încă câțiva rătăciți??? toți*

Evrei — afară de Dieman Haim, care este la ambulanță.

Din spicuirile de mai sus se vede destul de clar că Jidanii nu au îmbrăcat haina militară ca să apere pământul pe care au trăit, ci forțați, iar când li s'a ivit ocazia au fugit la dușman. Ceeace este mai grav este că cele de mai sus nu s'au petrecut pe întreg frontul, ci numai la un singur batalion și sunt sigur că ce au făcut Jidovii din batalionul dlui Văgăunescu așa au făcut toți frații lor din toate batalioanele. Dacă așa s'au purtat Jidanii în războiu, dacă gândul lor a fost numai să dezerteze, de ce li s'a permis de conducătorii noștri să ridice un monument în București, Capitala țării și un altul în Constanța, cel mai de seamă port al nostru? Cele câteva sute de Jidani morți nu sunt rezultatele eroismului, ci tot al lășității, căci voind să fugă la inamic au fost loviți de gloanțe rătăcite.

Aveau cunoștință, chiar din vremea războiului, de purtarea Jidanilor, conducătorii noștri cari au încuviințat ridicarea acestor monumente și chiar au patronat inaugurarea.

Ți se umple sufletul de scârbă când vezi că cei ce nu și-au făcut datoria pe front sunt astăzi puternici, la locuri de cinste, iar cei ce și-au pierdut părți din corp pentru a-și apăra țara sunt oropsiți, văduvele care au trebuit să se resemneze în urma jertfii soților lor sunt nebăgate în seamă, drepturile lor sunt nimicite și când îndrăznesc și ei să-și ceară dreptatea sunt huiduiți, îmbrânciți, loviți de armată și omorâți cu apă de pompieri, cum s'a întâmplat de curând în București.

Români, de nu ne vom desmetici, vom ajunge sclavii jidovimei, vom mânca aceeaș pâine amară cași frații creștini din Rusia, cari nu mai au biserică, nu mai au preoți, nu mai au sărbători și nu mai au nici pâinea cea de toate zilele.

Să ne mișcăm cât mai avem vreme, căci mai târziu vom fi cu totul supuși și lacrimile de căință vor fi zadarnice, fiind prea târzii.

GEORGE A. COSTEA
Inv. — Prahova.

Cețiți
Infrățirea
Românească

O datorie a Bisericii ortodoxe

Motto: „Episcopi și preoți, ce mai aveți un suflet neîntinat în vre-o cloacă politică de partid, dați-ne ajutorul și Satan cu fiii săi vor fi striviți sub forța Crucii izbăvitoare.

Nu ne veți da?

Veți peri ca episcopii și preoții ruși cu spada ucigătoare a fiilor lui Israel!“ *Diacon:*

I. POPESCU-MOZACENI

Citind articolul, cu titlul de mai sus, împrumutat și de mine, publicat în ziarul „Apărarea Națională“ dela Arad (Str. Babeș No. 6), anul III No. 17—18 din 27 Aprilie 1930, și semnat de Diaconul I. Popescu Mozăceni; după ce auzisem predica Părintelui misionar *Opreanu* dela Cluj, rostită a două zi de Paști, și citisem Pastorală P. S. Părintelui *Episcop Nicolae* publicată în Revista „Infrățirea Românească“ No. 13 din 1 Maiu 1930, ca unul dintre cei mai mici fii ai Bisericii noastre, mă simt îndatorat să lămuresc una dintre datoriile Bisericii ortodoxe.

În cele ce urmează mă voi ocupa numai cu predica Părintelui-misionar *Opreanu* și cu pastorală P. S. Părintelui *Episcop Nicolae* al Clujului.

Părintele-misionar *Opreanu* începe cu Adam și cu Eva, continuă cu crima lui Cain, trece la Turnul Babilonului, la Sodoma și Gomora și așa mai departe și ne arată pe rând cum deavolul, îndeamnă pe om la păcat. Cu astfel de exemple ajunge la viața Mântuitorului *Isus Christos*, care îndură întregul calvar tot la îndemnul *deavolului*, și în fine însușirea exemplor se oprește în Rusia, unde episcopii, preoții și credincioșii sunt omorâți, iar Bisericele și odoarele sfinte sunt jefuite, tot la îndemnul *deavolului*.

P. S. Sa *Episcopul Ivan*, după ce ne arată bucuria *Invierii*, cu durere ne spune, că „se mai găsesc și azi fără cârmuite de duhul *Satanei*“; apoi ne povestește deschis că peste Nistru, în Rusia, „Bisericele sunt prefăcute în localuri de petrecere, clopotele sunt topite ca să facă unelte de războiu, icoanele cele sfinte și scumpe, sunt aruncate și călcate de picioarele netrebnicilor, soții sunt transportați în miez de noapte dela casele lor, soțiile și copiii rămași sunt ridicați și duși în altă parte a țării“. „Cazanul *Satanei* fierbe, copiilor li se răpesc părinții, rămân ai nimănui“. „Tira-

nii bolșevici au pornit să țină prelegeri și conferințe împotriva dumnezeirii“.

Pastorală continuă, să îndemne: „Să plivim ogorul de buruiana rea din holda noastră românească“ și să cucerim orașele prin meseriași și comercianți români, căci altfel vom rămâne în robia economică și socială care e mei grea decât cea politică.

Va să zică *deavolul* și *satana* a persecutat, a chinuit și a răstignit pe Mântuitorul *Christos*. Tot *deavolul* și *satana*ucid preoții, devastează bisericile, țin conferințe contra dumnezeirii și distrug familia în Rusia.

Ori oare nu este scris negru pe alb în Sft. Scriptură că Mântuitorul *Christos* a fost vândut *Jidovilor*, de *Iuda Iscarioteanul* pe 30 de arginți? Că tot *Jidovii* L-au batjocorit, L-au palmuit și în fine L-au răstignit pe Cruce, pe Fiul lui Dumnezeu, eliberând pe tâlharul *Varava*?

Oare nu tot neamul lui *Iuda Iscarioteanul*, stăpânește Rusia? Deci *Jidovii* au distrus familia — care este temelie societății — declarând „amorul liber“. Și tot ei au ucis pe episcopi, pe preoți și pe creștinii, ce nu s'au lepădat de învățătura dumnezeiască. — Ei *Jidovii* au transformat Bisericele în localuri de desfrâu, ei au furat clopotele și odoarele sfinte călcându-le în picioare. Ei au desființat sărbătorile creștine și au schimbat calendarul în așa fel, că bieții creștini nu se mai pot orienta.

Iar la noi în țară: Cine subminează Biserica, prin francmasonerie și prin așa zisele secte religioase? Cine sapă la temelie așezământului nostru constituțional, prin comunism, prin socialism, cum și prin francmasonerie? Cine sughe vraga oropsitei noastre nații prin fabricate de proastă calitate, prin carțele în formă de monopol; prin camete, uzurare și prin deprecierea produselor brute? Nu tot aceiași fii ai lui *Israel*, frați în *Iehova*, în ticăloși și în crime, cu cei din Rusia și cu cei depe vremea Mântuitorului *Christos*?

Diaconul I. Popescu-Mozăceni, unul dintre cei mai mici slujitori ai Altarului — spune:

„Trăim în clipe de grea încercare pentru biserica creștină ortodoxă. Neocupându-ne deocamdată de suferințele nebănuite de încercate de surorile bisericii noastre, ne mărturisim gândurile azi față

de starea bisericii române, întru rezolvirea atâtor nevoi ce apasă cu greu pe credincioșii acestei nații.

„In mergerea vremii văzurăm ridicată biserica românească la rangul pe Patriarhie-simbol spiritual de unitate a nației. Și doream ca acest simbol să devină o realitate, angrenând toate forțele conștiințe ale bisericii în tămăduirea atâtor boli sociale, pe cari dușmanii de aiurea s'au trudit cu diavolească intenție să le planteze pe trupul încă suferind al țării noastre.“

„Zadarnic oftat, care, cred că izbucnește din multe piepturi dornice de a vedea biserica românească pe alt drum decât al politiceii de partid, pe care noi cei din jurul acestei organizații o dorim să-și schimbe drumul intereselor, altele decât bisericesti și naționale. Și să organizeze credincioșii în legiuni de luptători pe terenul național și creștin, pavăza trecutului nostru și mântuirea zilelor de azi și de mâine.“

„Se svârcolește biserica în ghiarele criminale ale dușmanilor-văzuți și nevăzuți, iar apostolii ei se urâsc de moarte pentru mărunte chestiuni deșarte, făcând loc de primă ordine omenescului din înfața lor. Ea ar trebui să pună sub observație orice mișcare pismașă foptă în popor — sub orice formă ar fi — și să-și spună cuvântul răspicat, chiar cu sacrificii de sânge. Dar conducătorii ei stau cu botnița la nas pusă de politicianii meschini, cari i-au angajat ca să anihileze eventuale reacții autoritare. Într'un cuvânt, este o stare nenorocită în biserica noastră, care va primi lovituri încă neîncercate. Ici și colo vezi izolat câte un glas duhovnicesc ce răsună a pustiu pe plaiurile cuprinse de indiferentism religios și ură de clasă pe care răii o aduc poporului“.

„Ce face biserica față de atâta ură ce se deslănțue în jurul ei și printre credincioșii săi? In afară că se complace în extazieri inerte, sub scuza toleranței scripturistice, mai nimic. Și își va lua răsplata inertiței ei. Mai de vreme ori mai târziu, gloatele conduse acum de desmetici inconștienți și fără nici o credință în suflet, vor arunca cu foc și gloanțe în Sf. Biserică și slujitorii săi cari nu și-au făcut datoria. Va fi măcinș crâncen de suflele răsvărite și vărsare multă de sânge.“

„Un viitor apropiat, care ne îngrozește și ne doare.

„Lupta pe care o ducem noi se știe care este: apărarea religiei creștine și a pământului străbun. Cum se face că această mișcare în loc să fie încurajată oficial, chiar, de biserică pentru că o apără — doar — e bârfită cu nesocotință? Știm, de altfel, că, demonii ce mișună destui chiar prin biserică se opun la aceasta. Dar îi vom strivi cu puterea Crucii mântuitoare.“

„Episcopi și preoți, ce mai aveți un suflet neîntinat în vre-o cloacă politică de partid, dați-ne ajutorul și Satana cu fiii săi va fi strivit sub forța Crucii isbăvitoare.“

„Nu ne veți da?“

„Veți pieri ca episcopii și preoții ruși sub spada ucigătoare a fiilor lui Israel.“

„Și vă va fi zadarnic plânsul și tânguirea pe ruini.“

Dacă nu vom lupta în contra elementului iudovesc — cum a spus filosoful V. Conta — vom peri ca națiune! Liga Apărării Naționale Creștine, este organizația politică și socială care luptă cu deviza „Cristos, Regele, Națiunea“ ca:

România să fie a Românilor.

ST. PENES

— Hunedoara —

Voci din presă

„Alegerea d-lui A. C. Cuza“

Reproducem, din ziarul „Cuvântul“, nrul din 7 Mai a. c., articolul cu titlul de mai sus, drept dovadă a aprecierii luptei naționaliste și creștine, din partea opiniei publice reprezentată, de această dată, prin autorul acestui articol, dl N. Davidescu

„D. A. C. Cuza a fost ales în parlament. Spiritul și inteligența vioace a șefului partidului național-creștin nu pot întârzia de a aduce o notă de vioiciune în debaterile atât de anoste și de frugale ale parlamentului dlui Iuliu Maniu. De altă parte, Liga creștină de sub prezidenția dlui A. C. Cuza reprezintă, neîndoios, una din laturile caracteristice ale sensibilității contemporane române.

„România de după războiu s'a Or, din pricina jocului acesta dublu, dacă nu chiar triplu, care îngăduia unuia și aceluiași cetățean să fie și ungar și evreu și rus, și germna evreu, în organizațiile politice respective, la care se adaugă trezit cu o foarte complexă problemă a minorităților. Străini din patru monarhii deosebite, având fiecare cultură proprie, mai mult sau mai puțin înrudită cu aceia a statului oficial care a oficiat, și-au dat brusc mână pentru a se revărsa ca un val unitar de rezistență minoritară împotriva spiritului românesc, și drepturilor lui legitime de a se desvolta liber pe pământul patriei lui de totdeauna.

„Am avut astfel dintr'odată o problemă minoritară maghiară, una minoritară germană, și una minoritară slavă. Pe deasupra lor însă, cu oameni cari erau, printre unguri și unguri, printre germani și germani, printre slavi și slavi, printre români și români, s'a iscat

o problemă minoritară evreiască. și un vag patriotism sionist, în cadrul statului românesc și în mijlocul poporului românesc abia înche-gat, lua naștere o forță, dacă nu de-adreptul centrifugală, una, și mai primejdioasă, în fond, prin caracterul ei dizolvant, căreia i s'ar putea spune: pan-ovreiască.

„Poporul românesc, firește, a privit cu nedumerire fenomenul acesta. Nedumerirea venea dela îngăduiala cu care partidele noastre politice primeau și acceptau până la complicitate faptul acesta. Evident că nu este vorba aici de ceea ce se chiamă curent anti-semitism. Nu e mai puțin adevărat însă că o reacțiune era, în acest sens, firească. Acolo unde o organizau centre de acțiune națională evreiască, nu vedem de ce nu s'ar fi putut naște și altele de apărare, românești.

„Starea aceasta de lucruri, firește a rămas încă în stadiul inițial al sensibilității. Liga Creștină de sub prezidenția dlui A. C. Cuza reprezintă încercarea de a o înche-ga într'o ideologie politică. Și este, ca atare, reprezentativă.

„In tot cazul, absurd este ca Parlamentul țării să fie lipsit tocmai de cea mai reprezentativă dintre stările sentimentale ale poporului românesc întreg, atunci când în el orice nuanță națională, bulgărească, maghiară, rusească, ucrainiană, evreiască, etc., au dreptul să-și manifesteze cu o libertate sfidătoare, uneori, cele mai șovine sentimente și pretenții.

„Prezența în Parlament a dlui A. C. Cuza repară această penibilă greșală a partidelor noastre politice“.

Cine a dat drepturi cetățenești Evreilor?!

În ziarul „Universul“ No. 66, de Sâmbătă 22 Martie 1930, a apărut sub titlul „O manifestație a Evreilor din Galați“, sărbătorirea succesului liberal (Galați 20 Martie), răspunsul adevărat, la întrebarea de mai sus.

Iată ce scrie Evreii, în numitul articol!...

„În urma succesului înregistrat de partidul liberal în actualele alegeri comunale, deputații de Evrei s'au prezentat dlui Jean Steuerman, președintele comunității izraelite și fruntaș evreu al partidului liberal, asigurându-l și în viitor de sprijinul populațiunii izraelite.

„D. Steuerman a mulțumit și a primit să fie sărbătorit, alături de ceilalți candidați evrei de pe lista liberală.

„La banchetul dat, pe lângă reprezentanții tuturor sinagogilor și președinții societăților de binefacere au mai fost invitați dnii deputat Constantin Ignat, inginer George Deleanu și avocat Emil Codreanu.

„Banchetul a decurs într-o atmosferă prietenească. Au vorbit dnii Jean Kaufman, președintele soc. meseriașilor izraeliți, Avram Berkovitz, președintele soc. „Iubirea“, Filip Schwartz, Pistiner Spiegler, Marcu Schwartz, Schapira, Aron Helman, Bălan, S. Rottman, Alexandru Bucholtz, cari au

adus laude partidului liberal, cari le-a dat drepturile cetățenești, au asigurat pe dl Mihail Orleanu, de devotamentul alegătorilor evrei și au aclamat pe dl Vintilă Brătianu, șeful partidului național-liberal.

„Dl Jean Steuerman, președintele comunității izraelite a încheiat seria cuvântărilor, mulțumind alegătorilor evrei pentru sprijinul dat în ziua de 14 Martie...“

Deci iată adevărul!...

Cum să nu fie Evreii tari și mari, dacă „cel mai mare partid politic din România“, în frunte cu dl Vintilă Brătianu, îi sprijină dându-le drepturi câte vor?!...

Și aceasta a făcut-o nu numai partidul liberal, ci și celelalte partide politice din țară.

Partidele politice, în opoziție, încercă să se desvinovățească de a fi avut legături cu Evreii și neagă de a le fi dat drepturi, dar câte odată luându-i gura pe dinainte, își uită și spun adevărul.

Și doamne, trist este adevărul acesta pentru noi!...

Am văzut Români, cari se laudau a fi integri, dar cari au avut imprudență de a candida în recente alegeri sub culele semnelui partidului liberal, dar cari la avertismentul meu și-au retras candidaturile, de pe lista liberală, așa că nu s'au compromis în întregime, în fața acelorora, pe cari afirmam că-i apără. C.

Lupta naționalistă creștină în plin avânt

I. SÂMBĂTĂ 3 MAIU a. c. dl prof. I. C. CĂTUNEANU, invitat fiind de tinerimea română din Târgul-Mureș, a ținut în sala festivă a Primăriei din acel oraș, conferința cu subiectul *Mihail Cogălniceanu, în luptă cu Jidanii*. Sala a fost neîncăpătoare pentru numerosul public compus din tot ce are, mai ales Târgul-Mureș, autorități, intelectuali, tineret, cari au ovaționat îndelung pe conferențiar.

II. DUMINECĂ 4 MAIU a. c. s'au ținut alegerile parțiale pentru Cameră și Senat, la cari alegeri a participat și L. A. N. C., în județele:

1) ROMAN unde a fost ales deputat Președintele Suprem al L. A. N. C. dl prof. A. C. CUZA, cu 15.404 voturi, față de candidatul național-tărănist, care a obținut

8.921 voturi; este incontestabil că, curentul naționalist și creștin este în continuă creștere.

În alegerile din 1928, majoritatea zdrobitoare a avut-o partidul național-tărănist, partidul liberal și cel averescan având un număr neînsemnat de voturi, așa că reușita alegerilor de acum se datorește creșterii curentului naționalist și creștin, cu voturile date în 1928 partidului național-tărănesc și nici decum cu cele date de partidul liberal, după cum se nizuiesc a susține dușmanii acestei lupte.

După alegeri, Jidanii din Târgul Frumos au atacat automobilul în care se întorcea dl A. C. Cuza cu luptătorii săi. Nu comentăm această obrăznicie jidovească; cei pe cari îi mănăncă, vor fi scărpinăți la timpul său.

2) SOROCA, unde candidații L. A. N. C. au obținut frumosul număr de voturi, de 9.489, față de candidații lupiști cu 4.281 voturi, față de candidații „independenți“ cu 1.322 voturi, și față de cei ai național-tărăniștilor cu 22.187 voturi.

După ce organizațiile L. A. N. C. se vor estinde asupra întregului județ, cu siguranță că L. A. N. C. va obține rezultate uimitoare ceea ce stă și relativ la celelalte județe ale Basarabiei.

3) CALIACRA unde L. A. N. C., a intrat în alegeri, cu candidatul român avocatul M. Boldur, la senat obținând și aici, numărul îmbucurător de 1.442 voturi, față de candidatul independent, comitașul T. Toșef, cu 1.682 voturi și față de cel național-tărănist cu 7.634 voturi, H. Ștefanof fratele comunistului Boris Ștefanov, condamnatul dela Jilava.

III. TOT DUMINECĂ 4 MAIU a. c. s'a sfințit primul drapel al Legiunii Arhanghelul Mihail, de sub conducerea dlui Corneliu Codreanu, și anume drapelul Batalionului al III-lea al județului Turda, cu sediul în Luduș, Serbarea, la care a participat un frumos număr de legionari disciplinați și plini de nădejdi, a decurs în deplină liniște, dovada seriozității luptei naționaliste și creștine.

Cinste se cuvine dlui Părinte ortodox al Ludușului, care a binevoit a efectua sfințirea (cu durere anunțăm că confratele părinte gr. cat. al Ludușului a refuzat să ia parte), apoi autorităților ordinei, cari au știut să se compoarte în modul cel mai cuminte posibil, precum și școlii de contabili-cooperatori, ce și-au ținut de datorință să ia parte cu elevii ei.

La serbare a asistat un mare public, din oraș și provincie, între cari numeroși Lanciști și chiar și membri ai diferitelor partide politice.

Români!

Dacă voiți să vă luminați asupra primejdiei franc-masonice, citiți

„Buletinul ANTI-JUDEO-MASONIC“

Organ al institutului de cercetări judeo-masonice.

